

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Sōkratus Scholastiku Kai Ermeiu Sozomenu Ekklesiastikē Istoria

Socrates <Scholasticus>

Mogvntiae, 1677

Cap. XII. De Synodo Siciliensi, & de Concilio Tyanis celebrato, & de illo quod in Cilicia futurum sperabatur, quod à Valente discussum est. Item de persecutione quae tunc grassabatur: & quomodo ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-14233

Cum hæc professi essent, fidem Nicæa A editam iisdem plane verbis confessioni suæ subjunxerunt: & acceptis Liberii litteris de rebus quæ gesta fuerant, in Siciliam navigarunt.

CAP. XII.

De Synodo Siciliensi, & de Concilio Tyanis celebrato, & de illo quod in Cilicia futurum sperabatur, quod à Valente discussum est. Item de persecutione qua tunc grassabatur: & quomodo Athanasius denuo fugiens, sese occultavit: postea vero Valentis literis re- vocatus, processit in medium, & Ecclesias Ægypti gubernavit.

Ibi congregato Concilio, cum Episcopi illius insulæ eadem decrevisent, his rebus confectis, in patriam reversi sunt. Eodem tempore cum Synodus Episcoporum congregata esset Tyanis, cui intererant Eulebius Cæsareæ Cappadociæ Episcopus, Athanasius Ancyræ, Pelagius Laodiceæ, Zeno Tyri, Paulus Emesæ, Otrejus Melitinæ, Gregorius Nazianzi, & alii complures, qui regnante Joviano, Antiochiæ collecti, consubstantialis doctrinam retinendam esse decreverant: Liberii & Occidentalium litteræ recitatae sunt. Qua ex re ingenti gaudio affecti, scripserunt ad omnes Ecclesias, ut Occidentalium Episcoporum decreta perlegerent, & Epistolas tum Liberii, tum Episcoporum Italiæ, Africa, Galliæ, & Siciliæ; Nam & istorum literas attulerant legati à Synodo Lampfacena missi: Utque omnium illorum numerum considerarent. Multo enim plures erant iis qui in Ariminensi Concilio sederant. Præterea ut consentire cum illis & communicare vellent; seque ejusdem esse sententiæ per literas indicarent. Postremo ut ante exitum Veris ad statutum diem, quem ipsi præscriperant, Tarsum Ciliciæ convenirent. Et hi quidem sese invicem hoc modo ad faciendam Synodum hortabantur. Porro cum Synodus jamjam congreganda esset in urbe Tarso, quatuor circiter ac triginta Asiæ Episcopi in Caria Asiæ Provincia collecti, studium quidem in restituendâ Ecclesiarum concordia positum magno opere laudarunt. Consubstantialis autem vocabulum admittere recusabant, affirmantes fidem quæ Antiochiæ & Seleuciæ promulgata fuerat, ratam esse oportere, quippe quæ & Luciani Martyris fides esset, & non sine multis periculis ac labori-

γῆσαντες, καὶ τὴν ἐκκλησίαν ἐν νικαίᾳ πάλιν ἀνταρτίᾳ τῆς οἰκίας ὁμολογίας συνῆσαν, καὶ πάλιν τῆς περὶ τῶν γραμμάτων λυσιτελοῦντων ἐπέδυσαν εἰς σκελίαν.

Κεφ. 16.

Περὶ τῆς σκελίας συνόδου, καὶ τῆς ἐν τυαννοῦ, καὶ τῆς ἐν λικίᾳ προσδοκωμένης ἐπισόδου, καὶ διλυτοῦ ἐλάτου, καὶ τῆς ἐν τιθιωγμῆ, καὶ ὡς ἀθανάσιος ὁ μὲν πάλιν φησὶν ἀποπέσει, καὶ ὡς πάλιν γράμμασιν ἐλάτινος ἀπέθανε, καὶ ταύτης αἰγυπτῶν ἐκκλησίας διοίσει.

ΓΕνομένης ἡ κακῆς συνόδου, καὶ ταῦτα ἡψησάμενον τῶν τῆδε ἐπισκόπων, ἐπεὶ τὰδε ἐπραξάν, ἐπανήλθον καὶ ἐπέστησαν δὲ τὸν καιρὸν συνόδου ἀγούτων ἐν τυαννοῦ εὐσεβῆς ἡ ἐπισκόπος τῆς καππαδοκίης πασσαρίας, ἀθανάσιος τὸ ἀγνόητος, καὶ πύλαριος ἡ λαοδικεῖας, ζήνωνος τὸ τῆς τυαννοῦ, καὶ παύλος ἡ ἐμεσίης, ὁ τῆς μελιτινῆς, καὶ γρηγορίου ἡ ναζιανζίου, καὶ πολλῶν ἄλλων, οἱ τὸ ὁμοῦσιον πρὸς ἐβένεν ἐψησάμενοι ἀνιθοχία, ἐπὶ τῆς βασιλείας ἀναρτίσθηται τὰ λυσιτελοῦντα καὶ τῶν ἀνὰ τὴν οὐρανὸν γραμμάτων ἀποχαραίς τε ἐπιτέτοις ἡμεῖνοι, ἐγραψάν πασας τὰς ἐκκλησίας, ἀποχρῆν τοῖς ἡψησάμεσι τῶν ἀνὰ τὴν οὐρανὸν ἐπισκόπων, καὶ τοῖς λυσιτελοῦντων γραμμασὶν καὶ πύλων, καὶ ἀφρων, καὶ γαλατῶν τῶν ἀποπέσει, καὶ σκελῶν ἐκόμισαν τῶν καὶ τῶν γραμμάτων οἱ ἐκλαμψάντες πρὸς ἐβένεν: καὶ ἀναλοῦσι αὐτῶν πάντων δεξιμόν, πολλὰ γὰρ πηθεῖται ἐν δεξιμῶν συνόδου ἐνίκων, καὶ ὁμοῦσιον αὐτοῖς ἡμέρας καὶ κοινῶν: καὶ ὅτι ταῦτα εἰσὶ τῆς γνώμης, διὰ γενομένης οἰκίας διλυτοῦ, συνελθῆναι ἡ εἰς ταρσὸν τῆς κίλικίας ἐν τῆς ἡμεῶν, εἰς ῥητὴν ἡμέραν ἢ ὅσους καὶ οἱ μὲν, ὡς ἀλλήλους συνίεναι ἀποπέσει τῶν ἡμεῶν ἡ δὲ συνίεναι μελλῶσιν τῆς ταρσῶ συνόδου, συνελθόντες ἐν καρῆ τῆς ἀσίας ἀμφὶ περὶ τῶν τῶν ἀποπέσει τῶν ἐπισκόπων, τὴν μὲν ἐπὶ τῆς ὁμοῦσιον τῶν κλησιῶν ἀποπέσει ἐπὶ τῆς ἀποπέσει τῶν ὁμοῦσιον ὁμοῦσιον, καὶ τὴν ἐν ἀνιθοχία, σκελῶν ἐκκλησίαν πάλιν ἡμεῶν καὶ ἐν τῆς οὐρανῶν ὡς καὶ λυσιτελοῦντων ἡ μάρτυρος ἡμεῶν, καὶ ἡμεῶν

κινδύνων και πολλών ιδρώτων πρὸ τῆς αἰσθη-
 τῆς δοκιμασθεῖσαν ὁ ἡ βασιλεὺς εὐδοξίᾳ
 σπεδῆν, τὴν ἐν κιλικίᾳ πρὸς δοκιμῆν διέ-
 λυσε σπύρον, γράψας πρὸς τὰς καὶ ἀπει-
 λὰς ἑπὶ τῆς ἐν μέρει τῶν ἀρχιεπιστῶν ἐθ-
 νῶν, ἀπελαύνει τῶν ἐκκλησιῶν πρὸς ἑτάξε,
 εἶναι ἡ κωνσταντικῆ καθαιρεθῆναι ἡ ἐπισκοπῆς,
 αὐτῆς ἡ τὴν ἱεροσωμῶν ἀναλαβῆναι ἡ ἐπὶ τῆς
 ἰουλιανῆ βασιλείας ἐν ταύτης ἡ τὸ πρὸς ἀ-
 ξίας, καὶ ταῖς ἀνά τὴν αἴγυπτον δρχαῖς σπε-
 δῆ γεγονεν, ἀφελῆς τῶν αὐτοῖ ἐκκλησιῶν B
 ἀθανάσιον, καὶ τῆς πόλεως ἀπελάσαι ἐπὶ
 τυχόν γὰρ ἐπολιμίον ἐνεκεν τῶ βασιλείῳ
 γράμματι, εἰ μὴ ταῦτα χροῖσ, πάντων ἡ ἐ-
 πὶ δρχόντων τὸ καὶ τῶν ἰσὺ ἀνίκα στρατιωτῶν,
 καὶ βασιλευσίων, ἐκλυσαν πολλῶν χρημάτων
 καὶ ἀδικῶν, ἡ σῶμα ἡ αἰκισμῶν ἀπειλῶ-
 ντων σπελθον ἡ τὸ πλῆθος τῶν χριστιανῶν,
 εἶπεν τὸν ὑπαρχον, ἀπεσιπέπως μὴ ἀπε-
 λαύνει τὴν ἡ ἐπισκοπὸν ἀχειρῆσεν ἡ σκοπεῖν
 τὸν ὄρον τῆ βασιλείῳ γραμμάτων, ὡς καὶ
 ἐκείνων μόνων κρατῆσα τῆ ἐπὶ ἰουλιανῆ κα-
 τελεθόντων μὲ τὴν ἐπὶ κωνσταντικῆ φυγῶν τὸν ἡ
 ἀθανάσιον ἐλεγον, φυγεῖν μὴ ἐπὶ κωνσταντικῆ,
 μετὰ κληθῆναι ἡ παρ' αὐτῆ καὶ τὴν ἡ ἐπισκοπὴν
 διαλαβεῖν ἰουλιανὸν ἡ πάντας καταγαγόντα,
 μόνον αὐτὸν διώξαι πάλιν δ' αὖ ἰουλιανὸν ἀν-
 τὸν μετὰ καλέσασθαι ταῦτα λέγοντες, εἰ ἐ-
 πεσον ἀνίειχον ἡ ὁ μῶς, ἡ βιάξασθαι ἐσυνεχώ-
 ρησιν πάντα χόθεν ἡ τὸ δῆμα συρρέουσιν, καὶ
 πολλὰ θορόβη καὶ ταραχῆς ἀνά τὴν πόλιν ὄν-
 τιν, ἡ εἰς ἀσέως προσδοκιμῆς, ἐμύνησεν ὁ ὑ-
 παρχος βασιλεῖ τὰ γρόμενα, συχωρήσας αὐ-
 τὸν ἐν τῆ πόλει διάγειν ἡ δὴ ἡ πολλῶν διαγρο-
 μῶν ἡ μέρων, καὶ τὸ κινθῆσθαι εἰς ἀσέως πεπαδ-
 δαι δὲ ἀκέσθαι, ἡ ἀπέραι λαθῶν ἀθανάσιος, εἶξ-
 ἡ λθε τὸ πόλεως, καὶ εἰς πχωρίον ἐκρύπτετο ἀωρὶ
 ἡ τὸ αὐτῆς κηλὸς ὁ ὑπαρχος αἴγυπτις, καὶ ὁ
 τῶν τῆς εἰσδιδμάτων ἡ γεμῶν, καὶ ἐλαβον
 τὴν ἐκκλησίαν, ἐν ἡ τὸ καταγαγόν ἐίχε παν-
 ταχῶς καὶ εἰς τὰς ἡ πέρους οἰκῆσας ἀναζητή-
 σαίτες αὐτὸν, ἡ πρὸς χωρὶν διαμαρτῶντες τὸ βε-
 λῆς αὐτοῖ γὰρ λοιπὸν ἡ πλῆθος ἡ πλεησμένη
 τὸ πρὸς ἡρας κινθῆσας, εἰ ἐπιθῶντὸ πάντων
 πρὸς ἡνον τετραμυθῶν, ἡ ραδίως τὴν βα-
 σιλείῳ πρὸς ἀξί ἐπιλέσεν, καὶ τὴν πόλιν

bus ab ipsorū antecessoribus fuisset com-
 probata. Imperator verò, Eudoxii impu-
 lsum, Concilium quod in Cilicia futu-
 rum sperabatur diremit, scriptis ea de
 re litteris, & adjectis minis. Specia-
 liter quoque rectoribus Provinciarum
 mandavit, ut Episcopos qui Consttan-
 tii temporibus depositi, postea re-
 gnante Juliano sacerdotium recupera-
 verant, Ecclesiis expellerent. Ob hanc
 jussionem ii qui in Ægypto magistra-
 tum gerebant, Athanasium Ecclesiis
 illius loci spoliare & ex civitate eji-
 cere studuerunt. Neque enim levis
 pœna inserta erat Imperatoris edicto:
 sed omnibus ex æquo Præsidibus, co-
 rumque Officialibus & decurionibus,
 non modicæ pecuniæ multa irrogaba-
 tur, & corporis cruciatus intentaban-
 tur, nisi imperata fecissent. Verum
 multitudo Christianorum in unum col-
 lecta, rogavit Præfectum, ne Episco-
 pum inconsulte expelleret: sed accu-
 ratius expendere formam Imperialium
 literarum, quæ adversus eos solos va-
 lerent, qui post exilium Constantia-
 nis temporibus irrogatum, regnante
 Juliano reversi essent. Athanasium
 potro ajebant, relegatum quidem fuisse
 sub Constantio: Sed eodem Con-
 stantio revocante, Episcopatum suum
 recuperasse. Et Julianum quidem
 cum alios omnes ab exilio revocasset,
 hunc solum persecutum esse: Jovia-
 num vero denuo eum restituisse. Hæc
 cum dicerent, non persuaserunt Præ-
 fecto: restiterunt nihilominus, nec passi-
 lunt vim inferri Athanasio. Cumque
 multitudo vulgi conflueret, ingensque
 tumultus ac perturbatio totam urbem
 occuparet, ac seditio jamjam futura
 expectaretur, Præfectus rem Impera-
 tori significavit, passus interim Athana-
 sium in urbe remanere. Postea vero
 multis jam elapsis diebus, cum seditio
 extincta esse videretur, vespertino tem-
 pore Athanasius clam ex civitate digres-
 sus, in quodam loco sese occultavit. Ea-
 demque nocte Præfectus Alexandria, &
 Dux militum Ægypti, Ecclesiam in
 qua diversorium erat Athanasii, occu-
 parunt. Et cum illum ubique, in ipsis
 etiam tectis & culminibus perquisivis-
 sent, consilio suo frustrati discesserunt.
 Sic enim existimabant, populo jam prio-
 ris seditionis oblito, cunctisque somno
 oppressis, se, si impetum facerent, Impera-
 toris jussa facile executuros, & urbem

Nnn ij

feditionis expertem servaturos esse. In-
gens porro admiratio cunctos subit,
quod Athanasius inventus non esset.
Nam sive divina revelatione, sive quo-
rundam hominum indicio præmonitus
effugerit, utrumque eodem recidit.
Certe ut quis tam opportuno tempore
prænoscere insidias & cavere possit,
id majoris videtur esse providentiæ,
quam quæ in hominem cadat. Alii
dicunt, Athanasium cum inconsultum
populi tumultum prævideret, veritum
ne malorum quæ ex eo eventura es-
sent, auctor fuisse diceretur, toto hoc
tempore in monumento patrio deli-
tuisset. Et Athanasius quidem hac ra-
tione elapsus, sese occultavit. Im-
perator vero, non multo post scripsit
ei, ut rediret & Ecclesiam suam reci-
peret. Cæterum suspicor, Valen-
tem non ex animi sui sententia ista
scripsisse: sed vel quod constantem
omnium hominum existimationem de
virtute Athanasii secum ipse reputaret,
& ob hanc causam procul dubio Valen-
tinianum id moleste laturum: quippe
qui Nicæni Concilii doctrinam am-
plexus esset: vel quod multitudinem
eorum qui Athanasio favebant, formi-
daret, nequid in damnum reipublicæ
molirentur. Arbitror etiam, id quod ve-
risimile est, Arianorum Antistites non
ita vehementi studio in illum incubuisse:
prævidentes futurum, ut ille ex civitate
pulsus, denuo Imperatores interpellaret,
& occasionem eos adeundi nanciscere-
tur: ac Valentem quidem in suam sen-
tentiam pertraheret: Valentianum
vero, utpote ejusdem fidei sectatorem
ad iram excitaret. Nam cum virtutem
ejus viri perspectam haberent ex iis quæ
principatu Constantii acciderant, in-
genti metu percellabantur. Etenim eo
quoque tempore, adversariorum infi-
dias tantopere superavit, ut Ecclesias
Ægypti libenter ei concesserint: ipse
vero litteris Constantii vix adductus
fuerit, ut hac conditione ex Italia re-
verteretur. Et hanc quidem causam
fuisse conjicio, cur Athanasio ademp-
ta non sit Ecclesia, perinde ac reli-
quis Episcopis. In reliquos vero per-
secutio incubuit, non dissimilis illi quæ
à Gentilibus olim fuerat excitata. Nam
qui doctrinam illorum sequi detrecta-
rent, iis irrogabantur exilia. Et Ec-
clesiæ iis quidem adimebantur: illis
autem tradebantur. Verum Ægyptus

ἀσασίαςον φυλάξεν θαύμα ἰπάλιας ἐ-
κότως ἔχεν, ἀθανασίς μὴ εὐρεθεῖται
εἴτε γὰρ θείας διωάμεως περὶ πύσης
ὑπανεχώρησεν, εἴτε τινῶν ἀναγελῶν
ἀμφότερα εἰς ταυτὸν τελεί· καὶ περὶ
θείας ἢ κτ' ἀνθρώπων ἐδόκει, εἰς ἀνα-
καίον ὡδὲ καιρὸν περμαθεῖν τὴν ἐπι-
λὴν καὶ φυλάξασθαι ἕτεροι δὲ φασί,
ὡς τὴν τῶ πωλήτης ἀδελφολογὸν κίπυ
περροῶν, δεῖσας τὲ μὴ τῶν ἐντεῦθεν συμ-
βηθημένων δεινῶν αἰπῶ εἶναι δόξει, πάλαι
B τῶτον τὸν χρόνον ἐν πατρῷῳ μνημαί δὲ
περὶ καὶ ὁ μὲν ὡδὲ διαφυγὼν ἐλάττω
εἰ πολλῶ δὲ ὑστερὸν ἔγραψεν ὁ βασιλεὺς
αὐτὸν ἐπανελεῖν καὶ τὴν ἐκκλησίαν ἐκ
τεκμαίρεται ἢ ἐκλεῖνα πῶς σκοπῶ ἐπὶ
ταύτῳ τὴν γραφῶν ἐλθεῖν, ἢ τὴν κερ-
τῆσαν πῶ ἀθανασίς δόξαν λογισθῆναι,
καὶ ὅτι τέττε χάριν εἰκὸς ἦν μεμῶ-
δα καλεῖνιανόν, ἐπειδὴ τῶ ἐν κίπυ
συνηθῶν τὸ δόγμα ἐπέσειθεσεν ἢ τῶ
ἐπαινεῖων αὐτὸν πολλῶν ὄλων, τὴν κί-
C σιν ὑφορώμερον, μὴ τι νεωτερίωσιν ἐπὶ
βλάθῃ τῶ κοινῶν πραγμάτων ὀίμαι δὲ,
ὡς εἰκὸς, ἔ ὅδῃ περὶ σῶτας τῆς δόξης ὑ-
ρέσεως, μὴ λίαν ἐπιθεῖται τῇ πῶ τῆ
περδῆ· λογισαμένους, ὡς τῆς πόλεως ἐπὶ
ἐλθεῖς, αὐτὴς ὀχλήσει τοῖς βασιλεύσιν, καὶ
ἀφορμὴν ἐντεῦθεν ἔξει τῆς περὶ αὐτῆς
ὀμίλιας, καὶ μετὰ περὶ καλεῖνα ἐκλε-
νιανόν δὲ καὶ εἰς ὀργὴν κινήσει, ὡς ὀμ-
φρονα· μάλισα γὰρ πῶ εἰσεῖς ἦσαν ἐπὶ
ἐπὶ κωνσταντικῆ συμβάσιον, πεπεραμῶ
τῆς αὐτῆς δόξης· ἐπιτοσῶτον γὰρ ἔ τῶ
D τῆς τῶ ἐναντίων ὀμοῶτησιν ἐπέεθῆς, ὡς
ἀσμεῖως αὐτὰ πῶ χωρηῖσαι τῶν ἀπὸ τῶ
αἰγυπῶν ἐκκλησιῶν, καὶ ἰπὶ τέττα μῶ
εἰξαι κωνσταντικῆ γράμμασιν, ἐπὶ τῆς ἰπ-
λιας ἐπανελεῖν· τὸ μὲν ἐν αἰτίον, κατὰ
ἀθανασίῳ ἰπῆσις τοῖς ἀλλοῖς ἐπὶ ἀπῶ
τῆς ἐκκλησίας, τῆτο εἰκάζω εἶναι τῶ
δὲ λοιποῖς μονοκῆ διωγμὸς σιωπῶ
ἐλληνικῶ πῶ πῆσι· φυγαίτε γὰρ πῶ
εἰοῖ ἐσπεδάξοντο τῶν τὰ αὐτὰ φροῖ
ἀνανομένων· καὶ ἐκλήριοι οἰκοῖ, τῶν μῶ
ἀφρηῖντο τοῖς ἰ, πῶρεθῶντο· ἢ δὲ αἰγυπῶ

τέως τῶν ἀπειρήτων ἦν, ἐπὶ ἀθανασίᾳ τῶν ἁγίων. Alistarum calamitatum expers interim fuit, Athanasio adhuc superstitite.

Κεφ. ιγ'.

ὡς μὲν ἰουδῆσιον δημόφιλος ἀριανὸς κωνσταντινουπόλεως γίνε-
ται τὸ ἵεσεβείας, εὐαγγέλιον φορητὸν ἔχει καὶ ἡγο-
μενε ἐνθεοῦ διωγμῶ.

Τῷ βασιλεὶ ἐλάλησεν τὴν παρ' ὀρρόνιου, ἀντιόχειαν καταλαβὲν ἐδόκει ἔχομένην ἑαυτῷ ὁδὸν, τελευτῆσάν τὸν βίον ἐν δόξῃ, ἐπὶ ἑνδεκά ἐταπλοῖς κρηθίσας τῶν ἐν τῇ κωνσταντινουπόλει ἐκκλησιῶν ἑπιπέπευεν τὰς αὐτὰς δημόφιλον, χειροτονηθεὶς εἰς τὴν αὐτὴν διαδοχὴν παρὰ τῶν ἀρεῶν φρονησάντων οἱ δὲ τὸ δόγμα τὸ ἐν νικαίᾳ σωθῆναι, νομισάντες εἰς καιρὸν αὐτοῖς τὰδε συμβεβηκέναι, ψηφίσαντες εὐαγγέλιον πᾶσι ἐπισκόποις αὐτῶν χειροτονῆσαι τὸν εὐσαβίον, ὃς τὴν ἀντιόχειαν ἐκ τῶν δεισάντων ἐκ τῆς ὑπερβολῆς φυχῆς, λάβρα τότε ἐν κωνσταντίνῃ πόλει διέτριβε, ὅθεν ἐμὸς ὁδὸς αὐτῶν διδάσκων, ὅπως ἐπέμεινον ἐπὶ τῷ αὐτῷ μένειν παρὰ τὸ θεῖον γνώμης ἐντελευτῆσαι οἱ μὴν ἀπὸ τῆς ἀρεῆς ἀρεσέως ἄρως ἐάσαν ἀκακηθῆναι, χαλεπῶς ἐδίωκον ὅθεν ἄσπασας τὸ εὐαγγέλιον χειροτονίας ὃ βασιλεὺς ταῦτα γινέσθαι, ἐν νικομηδείᾳ τῶν ὁδῶν ἐπέχευε δεισας τὸ παρὰ τὴν πόλιν μή τι πάθῃ ὑπὸ σάσεως, συνίοντες πέμψαντες αὐτῶν εἰς κωνσταντινουπόλιν, ὅς ἵκανὸς ἐνόμισεν εἰς τὸν εὐσαβίον ἢ συλληθῆναι, προσέταξεν ἐν βιζυῆ πόλει τὴν ἀράκην διαλεῖν, καὶ εὐαγγέλιον ἐτέρωθεν ἀπάγειν καὶ τὰ μὴν ἄδραχε.

CAPUT XIII.

Quomodo Demophilus Arianus post Eudoxium factus sit Episcopus Constantinopolis: Orthodoxi vero Evagrium elegerint. Et de persecutione ob eam rem excitata.

Interea Imperator Valens Antiochiam ad Orontem sitam proficisci decrevit. Qui dum in itinere esset, Eudoxius ex hac vita discessit, undecim annis Episcopatu Constantinopolis perfunctus. Demophilus vero, ejus loco ab Arianis ordinatus, Ecclesiam urbis regie administrandas suscepit. Verum Nicene fidei propugnatores, opportunū sibi tempus oblatum rati, Evagrium quendam sibi Episcopum delegerunt. Hunc Eustathius, is qui olim Antiochenam Ecclesiam rexerat, ordinavit. Namque is, cum Jovianus ipsum ab exilio revocasset, clam eo tempore Constantinopoli morabatur, Homusianos docens, atque exhortans, ut in eadem de Divinitate sententia permanerent. Hinc igitur Ariani ad seditionem commoti, fautores ordinationis Evagrii acerbè persequi cœperunt. Quibus cognitis, Imperator Nicomedie aliquantisper substitit. Ac veritus ne quid mali urbi regie per seditionem accideret, milites eo mittere decrevit, quantos ad eam rem satis esse judicabat. Et Eustathium quidem comprehensum, in oppidū Thracie Bizum relegari jussit. Evagrium vero alio abduci. Atque hæc quidem gesta sunt in hunc modum.

Κεφ. ιδ'.

Περὶ τῶν περιεσθῶν τῶν ἱερέων ἐν δόξῃ, ὡς ἀδελφὸς σὺν πλείοσι
μὲν ὡς θαλάσσης κατέκαυσεν ἐν νικομηδείᾳ.

Πραυτέρῳ δὲ, ὡς φιλεῖ συμβαίνει τοῖς εὐτυχέσιν, οἱ τὰ ἀρεῖα φρονησάντες γρόμφοι, ὅσων ἀνεκτὰ ἐπεβύβδον τοῖς ἀπὸ τῆς ἐναντίας δόξης οἱ δὲ, εἰς τε σώματα ὑπερβόμφοι, ἀρχισὶ τε καὶ δεσμοφίλοις παρὰ δόμφοι, καὶ τὰς ἐσίας κατ' ὀλίγον δαπανώμφοι ταῖς ἐνθένδε συχναῖς συμβαίνουσαις ζημίαις, ἐγρωσαν δευθῆναι τὴν βασιλείαν, ὅπως τινὰ τῶν δεινῶν εὐρεῖεν

CAP. XIV.

De octoginta Orthodoxis Presbyteris, quos Valens medio in mari combussit Nicomedia.

Ariani vero, ut in rebus secundis evenire solet, insolentiores facti, eos qui ab ipsis dissentiebāt, acerbissime persequi instituerunt. Qui cum & cruciatus corporis sustinerent, & ad Præsidum tribunalia & carceres traherentur, & ob crebra quæ inde ipsis eveniebant damna, facultatibus suis paulatim nudarentur, Imperatori supplicare decreverunt, ut his calamitatibus aliqua ex parte